

[Rytter.]

Derfor var det godt, hvis Spørgsmaalet kunde komme til en Kommission, som kunde undersøge de reale Grunde i de forskellige Tilfælde.

Dernæst er der Formaalet med al Lovgivning. Formaalet med al Lovgivning er formentlig det at skabe saa megen Lykke som muligt for de flest mulige og skabe saa faa Ulykker som muligt. Vi er vist enige om, at dette maa være Formaalet. Men lad os undersøge, hvad det egentlig er, der her sker, og se, om det stemmer med det nævnte Krav. Jeg ved nu ikke, om man er rigtig klar over, i hvor faa Tilfælde Spørgsmaalet om Arveret overhovedet vil komme til at spille en Rolle. Jeg var før inde paa Spørgsmaalet om, hvor lille Rolle Spørgsmaalet om Opgivelse af Faderens Navn spiller, og dermed ogsaa Spørgsmaalet om at fremtvinge Opgivelsen. Jeg vil nu dvæle ved, hvilken Rolle det spiller, at Barnet faar Arveret. Jeg tror, man vil blive forbavset, naar man hører det, hvilket selvfølgelig skyldes, at der ikke har været nogen Statistik vedlagt Lovforslaget, saa man ikke er kommet til at tænke derover.

Jeg tager Forholdene her i København, som jeg kender. Af samtlige Boer, der bliver behandlet i København, bliver de 75 pCt. sluttet uden videre som intetejende eller udlagt til den, som har bekostet Begravelsen. 75 pCt. vil sige, at af de ca. 8 000—9 000 Boer er ca. 6 000 blevet sluttet paa den Maade i de sidste 3 Aar. Altsaa, for de 72—75 pCt. opstaar Spørgsmaalet overhovedet ikke, thi der er ikke nogen Arv. I de resterende Tilfælde, lad os sige, det er 25 pCt., er Halvdelen selvfølgelig Kvinder. Der kommer Spørgsmaalet jo heller ikke frem. Tilbage bliver 10—12 pCt. af Boerne, hvor der er Mulighed for, at det vil komme til at spille nogen Rolle. I hvor stor en Gruppe det vil faa Betydning, er umuligt at sige; jeg vil kun gøre opmærksom paa, at Forholdet mellem ægte og uægte Børn er her i København 1 : 10, altsaa $\frac{1}{10}$ er uægte. Hvis man tør overføre dette Forhold paa Boerne og regne med, at noget tilsvarende gælder dér, vil det sige, at Spørgsmaalet om Barnets Arveret kun faar Betydning i 1 à 2 pCt. af Boerne.

Disse Tal vil den højtærede Justitsminister jo let kunne supplere med Tal uden for København. Jeg tror — men jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at Forholdene uden for København er endnu mere i Faveur af det, jeg her har sagt, end Forholdene i København. Den Regel, som vi kæmper saa drabeligt om, vil altsaa kun komme

til at spille en Rolle i ganske faa Boer, i 1 à 2 pCt.

Men hvor vil Regelen saa komme til at gøre Ulykke? Det er den anden Side af Sagen. Her er Forholdet ikke det samme. I de 75 pCt. af Boerne, der slutter, uden at der er nogen Arv, vil i en Mængde Tilfælde Regelen om, at Barnet eventuelt har Arveret, komme til at spille en stor Rolle, og en Mængde af disse Familieforhold vil blive ødelagt, hvis Forholdene kommer frem. Derfor er Spørgsmaalet: Skal man vedtage en saadan Bestemmelse, naar den paa den ene Side kun vil spille en Rolle i de nævnte faa Tilfælde, medens den paa den anden Side vil komme til at skabe Ulykke — i hvor mange Tilfælde er det umuligt at sige, men de 75 pCt., man kan drage fra i den ene Henseende, kan man absolut ikke drage fra i den anden Henseende.

Naar man mener, at Hensigten med Lovgivningen maa være at skabe den størst mulige Lykke for saa mange som muligt og give de Fordele, det er muligt at opnaa, skal man derfor ikke vedtage en saadan Bestemmelse. Det lyder saa kraftigt, naar man taler om Mulighederne for Fordele ved Arv, men naar man tager i Betragtning, hvor faa Tilfælde det vil dreje sig om, er de efter min Mening ikke saa store. For det første trænger det derfor til Overvejelse, om man ikke kan faa disse Oplysninger frem, saa de foreligger autentisk bekræftet, og for det andet gælder det om at se, om man af Hensyn til disse faa Tilfælde skal gaa til ubetinget Arveret, eller om det ikke var muligt at klare sig paa anden Maade, nemlig paa en lignende Maade som i Sverige, at man kræver Faderens Anerkendelse, noget lignende som det gamle Kuldlysningssystem, men selvfølgelig uden det indviklede Maskineri, blot en simpel Anerkendelse. Jeg mener ikke, at Barnet ikke skulde have Arveret i visse Tilfælde; jeg mener blot, at vi maa undersøge, om det i de faa Tilfælde, hvor Spørgsmaalet kommer frem, kunde ske, uden at man kom til at gøre Ulykke til saa mange Sider, som jeg her har antydnet.

Jeg har nu omtalt Hensynet til det, jeg kalder Forberedelse af Lovgivning, og det, jeg kalder Formaalet for Lovgivningen. Derefter kommer jeg til, at hele Administrationsapparatet vil blive udsat for en Belastning ved de Love, men her søger gennemført. Jeg skal ikke her dvæle ved selve Administrationen, men jeg vil tillade mig først at dvæle ved, hvad det vil betyde for Domstolene.